

Dobrou noc

aneb jak načerpat co největší požehnání ze spánku

Tomáš Korčák

Když budeme zkoumat Písmo, zjistíme, že Bůh nás stvořil tak, abychom ve spánku nabírali novou sílu, občerstvení, obnovu a zbudování. Jinými slovy: **Je zcela Božím plánem, abychom strávili téměř třetinu svého života spánkem. Bůh nám v tomto čase spánku chce zcela specificky žehnat a budovat nás.** Není to Bůh, kdo ničí člověka děsem a nespavostí, ale je to ďábel který přichází, aby kradl, ničil a zabíjel (viz J 10,10). Potřebujeme se naučit nedávat místa ďáblu (viz Ef 4,27), ale naopak žít v souladu s Bohem.

Šalomoun popisuje spánek jako projev Boží lásky a přízně: **Bůh dává svému milému spánek.** (Ž 127,2) Asaf, vedoucí chval z Davidova stánku, říká ve své modlitbě zásadní pravdu: **Tobě patří den, tobě patří i noc.** (Ž 74,16) Noc, stejně jako den, je čas, kdy Bůh chce jednat s člověkem.

Podle lékařů je význam spánku následující: *Spánek zásadním způsobem regeneruje centrální nervový systém. [1] Slouží k obnovení funkce mozku a celého organismu: účastní se obnovy sil, tvorby paměti, v dětství a adolescenci podporuje růst, pozitivně působí na imunitní děje a má řadu dalších funkcí, z nichž řada není dosud přesně známa. [2]*

Spánek je naprosto klíčový pro zdravý život každého člověka. Dlouhodobé zanedbávání spánku není rozhodně projevem duchovnosti, i když mohou být v našem životě určitá omezená období, kdy spánku mnoho času nedáme (např. narození dítěte atp.). I zde však Bůh chce dávat moudrost, jak si navzájem pomáhat, aby si člověk mohl odpočinout. Též mohou být období takzvaného nočního bdění s Pánem, kdy čas noci dáme Bohu k dispozici a hledáme jeho tvář (2K 6,4-5; 11,27; Mk 14,33-38; Ex 12,42).

V Písmu nacházíme mnoho konkrétních zaslíbení týkajících se odpočinku a našeho spánku, většina z nich má však také konkrétní podmínky. Ty musíme naplnit, aby Bůh mohl podle těchto zaslíbení udělat svou část.

Spánek pro odpočinek a občerstvení

První věcí, kterou má spánek v našem životě vypůsobit, je odpočinek. Ježíš nás uvádí do životního stylu odpočinku, který zahrnuje jak bdělý stav, tak i spánek. Jeho pozvání zní: **Pojďte ke mně všichni, kteří těžce pracujete a jste přetíženi, a já vám dám odpočinek. Vezměte mé jho na sebe a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný v srdci; a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho je příjemné a mé břemeno je lehké.** (Mt 11,28-30) Jaké zde nacházíš podmínky pro skutečný odpočinek? Už jsi je naplnil?

Když zde mluvím o odpočinku, nemyslím dnešní zábavu. Dnešní západní společnost je velmi unavená, přepracovaná a přetížená a přitom pracovní týden je mnohem kratší než kdy předtím. Je to způsobeno životním stylem, velkým množstvím vjemů a zábavním rozptýlením místo odpočinku. Je dobré vypnout, přijít na jiné myšlenky, smát se s přáteli, zahrát si dobrou hru s dětmi, sportovat, podívat se na dobrý film, zaposlouchat se do dobré hudby, přečíst si dobrou knihu atd. Skutečný odpočinek však nezískáme rozptýlením, ale zacílením na Krista. Hluboký uzdravující pokoj přichází do našeho ducha z důvěrného vztahu s naším Pánem Ježíšem Kristem, kdy mu nasloucháme při četbě Písma, kdy ho uctíváme a kdy mu vyléváme svoje srdce. Hledáme též jeho plán pro náš život a vstupujeme do něj.

Jeremjášovi Bůh dává v noci zaslíbení o obnově Izraele, které končí slovy: **Vždyť napojím vyčerpanou duši a každou ochablou duši naplním.** Jeremjáš pokračuje: **Nato jsem se probudil a rozhlédl; můj spánek mi byl příjemný.** (Jr 31,25-26) Příjemný, osvěžující a posilující spánek, který je Boží vůlí pro náš život, napojí a naplní vyčerpanou a ochablou duši.

Spánek pro vnitřní budování

Druhým hlavním, avšak méně známým, účelem spánku, je vnitřní budování. Je to darováno především znovuzrozeným lidem, kteří mají čisté srdce. Apoštol Pavel vybízí: **„Hněvejte se, a nehřešte;“ slunce at’ nezapadá nad vaším hněvem. Nedávejte místo Ďáblu.** (Ef 4,26-27) Když jdeme spát s nevyřešeným hněvem, neodpuštěním a hříchem, má to vliv na náš spánek. Jak i říká Ozeáš: **Vždyť jejich srdce jsou podpálena lstí jako pec, jejich hněv spí celou noc, ráno plane jako plápolající oheň.** (Oz 7,6) Dáváme tím prostor nepříteli a bráníme Bohu, aby s námi v noci jednal.

Šalomoun odhaluje zásadní skutečnost při našem spánku: **Spím. Mé srdce ale bdí.** (Pís 5,2) I když jsme v nevědomém stavu, náš duch a naše podvědomí je bdělé neustále. Lékaři to popisují následovně: *I když navenek je spící člověk pasivní (nekomunikuje s okolím, výrazněji se nepohybuje), mozek je v době spánku aktivní tzn. „pracuje.“* [2]

Král David měl hluboké zjevení o spánku a noci, které pak rozvíjeli proroci v Davidově stánku. Říká: **Budu dobrořečit Hospodinu, který mi radí. I v noci mě kázní mé svědomí.** (Ž 16,7) Hebrejština používá velmi plastické neabstraktní výrazy pro duchovní pojmy. Doslova je zde použit výraz ledviny, což je obrazem našeho svědomí, které v nás neustále pracuje jako ledviny nezávisle na našem rozhodnutí. Nemůžeme se rozhodnout zastavit činnost našich ledvin. Tak je to i s naším svědomím, které pracuje neúprosně, ať už to chceme nebo nechceme. Jedině svojí dlouhodobou zlou životosprávou můžeme naše ledviny poničit, stejně jako můžeme otupit naše svědomí zůstáváním ve hříchu. Svědomí je podle Kennetha E. Hagina **hlas našeho ducha** a podle Dana Drápala **naše vědomí s Bohem.** [3]

V přeneseném smyslu jsou ledviny naším nitrem či srdcem. Renč překládá: **Dobrořečím Pánu, že mi radí, že mi k srdci mluví za noci.** Bůh chce tedy v noci v našem nitru jednat. Chce nás vnitřně budovat a vyučovat (*B21: ...i v noci mě učí mé svědomí*) a chce nás káznit a napomínat (*ČEP: ... i v noci mě moje ledví napomíná*).

V noci, když se utišíme a zklidníme, může Bůh konečně získat naši pozornost. Někdy to dělá skrze sny, jak i odhaluje Elíhú Jóbovi: **Vždyť Bůh promluví jednou i podruhé, ale člověk to nezpovzuje. Ve snu, v nočním vidění, když hluboký spánek padne na lidi, v dřímotách na posteli. Tehdy to lidem dá na vědomí a zapečetí je v tom, o čem byli poučeni, aby odvrátil člověka od jeho špatného díla a vzdálil pýchu od muže. Chrání jeho duši před jámou, před tím, aby jeho život zašel oštěpem. Bolestí je kárán na své posteli...** (Jb 33,14-19)

Například Pilátova žena byla ve snu varována před nespravedlivým soudem jejího muže. Když Pilát seděl na soudní stoličce, poslala k němu se vzkazem: **"Neměj nic s tím spravedlivým! Dnes jsem pro něho ve snu mnoho vytrpěla."** (Mt 27,19)

Nejsou to však jen napomenutí ze hříchu, ale i povzbuzení a zjevení Božích plánů. Letniční naplnění Duchem svatým má mít vliv i na naši noc a spánek, jak ukazuje apoštol Petr: **A bude v posledních dnech, praví Bůh, že vyleji ze svého Ducha na každé tělo; vaši synové a vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci budou vídat vidění a vaši starci budou mívát sny.** (Sk 2,17; srov. Jl 3,1)

Nezapomeňme však, že do našich snů se mohou promítnout i touhy naší duše (viz Iz 29,8), přetíženost, stres a starosti (viz Kaz 5,2) a pak naše neposvěcenost (viz Jr 23,25-32), což nás má vést k moudrému rozsuzování a především střežení našeho srdce (viz Př 4,23). Svévoleným a nenapomenutelným lidem Bůh dokonce říká: **Neposlouchejte své sny, které míváte.** (Jr 29,8) Nesmíme být oklamáni naší duší, která dokáže být velmi lstivá a záludná. Nezapomeňme na Ježíšovo: **Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha.** (Mt 5,8)

U výkladu snů je potřeba dodržovat určité biblické zásady. Vždy nás to má vést do hlubšího společenství s Bohem, jeho Slovem a jeho lidem. Zkušený Josef řekl: **Což vykládat sny není věc Boží?** (Gn 40,8) a Daniel: **Ale je Bůh v nebesích, který odhaluje tajemství.** (Da 2,28) Pro základní porozumění výkladu zjevení a snů doporučuji studii Davida Dreilinga - Jak vykládat zjevení na www.juda.cz.

Synové Kórachovi z Davidova stánku zpívali: **Ve dne Hospodin přikazuje svému milosrdenství a v noci je se mnou jeho píseň, modlitba k Bohu mého života.** (Ž 42,9) Píseň Hospodinova je vyjádření písně, která je inspirovaná samotným Hospodinem. Je to prorocká píseň, kterou Bůh vkládá do našeho nitra skrze Ducha svatého. Hospodin tedy jako projev svého milosrdenství přikazuje své písni, aby byla s námi v noci. Možná jste již zažili, jak se ráno probouzíte a zní vám v srdci duchovní píseň – ať je to píseň známá nebo zcela nová. Apoštol Pavel nás vybízí, abychom **v milosti zpívali Bohu srdcem** (viz Ko 3,16), což zahrnuje naše vědomé jednání, které však má vliv i na naše jednání podvědomé při spánku v noci. Několikrát jsem již zažil, jak člověk čerstvě naplněný Duchem svatým, v noci ze spaní mluvil v jiných jazycích a oslavoval Pána.

Jaké jsou tedy podmínky pro kvalitní Božský odpočinek a budující pokojný spánek?

1. Smíření s Bohem a život v důvěrném vztahu s ním

Skrze víru v Ježíše Krista jsme získali pokoj s Bohem, což znamená, že jsme byli s ním smířeni (viz Ř 5,1). Bůh se na nás již nehněvá. Všechny naše hříchy byly

vloženy na Ježíše a odstraněny. Boží Duch na nás odpočívá (viz 1P 4,14 KP). Již jsme si ukazovali, že odpočinek a chození v neustálém odpočinutí získáme u Ježíše, když se mu poddáváme a když se od něho učíme pokoře a závislosti na nebeském Otci (viz Mt 11,28-30).

Zásadní důležitost důvěrného vztahu s Bohem pro obnovující odpočinek ukazuje ze své zkušenosti David: **Hospodin je můj pastýř, nebudu mít nedostatek. Dává mi uléhat** (n.: odpočívát) **na travnatých pastvinách, přivádí mě k vodě na místech odpočinku. Obnovuje mou duši...** (Ž 23,1-3) Odpočinek je u pramene živých vod a občerstvující voda je na místech odpočinku. Renč překládá: **Na tiché, svěží pastviny mě vodí, k pramenům, kde si mohu odpočinout. Mé duši dává svěžest...**

Apoštol Pavel vyznává: **Nebot' vy všichni jste synové světla a synové dne. Nepatříme noci ani tmě. Nebot' Bůh nás nepostavil k hněvu, nýbrž k získání spasení skrze našeho Pána Ježíše Krista, který za nás zemřel, abychom my, ať bdíme nebo spíme, žili spolu s ním.** (1Te 5,5.9-10)

2. Smíření s lidmi a život v odpuštění a milosti

Pro život v pokoji a odpočinku je zásadní, abychom se smířili s druhými lidmi. Apoštol Pavel vybízí: **Je-li možno, pokud to záleží na vás, mějte pokoj se všemi lidmi.** (Ř 12,18) A dále: **A tak usilujme o to, co vede k pokoji, a o to, co slouží k společnému budování.** (Ř 14,19) Také jsme si již ukazovali, že neodpuštění, hořkost a hněv musí být vyřešen ještě než půjdeme spát, jinak dáváme ve svém spánku místo démonům (viz Ef 4,26-27). Nemusíte před spaním vyřešit každý konflikt, ale musíte jít spát v milosti a odpuštění. Jestli my neodpouštíme, ani nám nemůže být odpuštěno (viz Mk 11,25.26), chodíme pak ve svých hříších se špatným svědomím a noc a spánek pro nás zákonitě musí být místem neklidu a nepokojného přemítání.

David vyznává: **Zkoumal jsi mé srdce, navštěvovals mě v noci, tříbils mě, nic jsi nenalezl. Mé záměry nepředcházejí má ústa. Já ale spatřím tvou tvář v spravedlnosti; až procitnu, budu nasycen tvým zjevem (B21: ... nasycen budu tvou podobou, až se probudím).** (Ž 17,3.15) Čisté, přímé a ryzí srdce nás uvádí do prožívání Boží přítomnosti i při spánku.

3. Život v poslušnosti Božích příkazů

Hospodin nám zaslubuje skrze Mojžíše bezpečný a pokojný spánek: **...budete bydlet ve své zemi v bezpečí. Dám v zemi pokoj, ulehnete a nikdo vás nevydělí. Způsobím, že zmizí ze země divá zvěř a meč nebude procházet vaší zemí.** (Lv 26,5-6) Jaké jsou však podmínky tohoto úžasného zaslíbení: **Nedělejte si nicotnosti ani tesané modly, nestavte si posvátné sloupy ani si nepokládejte ve své zemi kamenné obrazy, abyste se jim klaněli. Nebot' já Hospodin jsem váš Bůh. Zachovávejte mé soboty a mějte v úctě mou svatyni. Já jsem Hospodin. Jestliže budete žít podle mých ustanovení, zachovávat mé příkazy a plnit je...** (Lv 26,1-3)

Když to shrneme a převedeme do dnešní novozákonní doby, nacházíme zde následující výzvy, které mají vliv na náš spánek:

- Radikálně se oddělte od jakékoliv formy modlářství – to vytváří smluvní nárok pro demony, kteří pak mohou člověka trápit. Oddělte se též od d'ábelských, zlých

a okultních filmů, hororů, hudby atp. Skrze pokání zlomte všechny okultní vazby. Pak vás nikdo nebude děsit, když budete spát.

Jestliže máš neklidná spaní, hledej Hospodina a vcházej do jeho světla. David v jedné své písni zpívá: **Ty, Hospodine, rozsvěcíš mou lampu. Můj Bůh prozařuje mou temnotu.** (Ž 18,29) Pros Boha, aby ti ukázal, máš-li něco ve svém životě změnit. Není potřeba vyznat ještě nějaký hřích nebo rozvázat okultní vazbu? Není potřeba ve jménu Ježíše Krista vyhnat zlého ducha?

- Pilně pracujte, avšak každý týden si oddělte den na odpočinek. Bůh nás stvořil pro tento rytmus.
- Mějte v úctě svatyni z živých kamenů – církev. Buďte součástí konkrétní místní církve, kde máte svoje závazné místo. Důraz apoštolů byl na to, že Bůh nebydlí ve svatyních udělaných lidskýma rukama, ale v lidských srdcích (viz Sk 7,48-50; 17,24-25). Na jiném místě Bůh říká o Sijónu (což je dnes obraz novozákonní církve): **Toto je místo mého odpočinku až navěky, tady budu sídlit, neboť po něm toužím.** (Ž 132,14)
- Poslušnost Božích přikázání a ustanovení má zásadní vliv i pro náš noční život. Boha posloucháme z víry a lásky. Duch svatý nás uschopňuje a uvádí do všeho, co Bůh pro nás připravil. Nemáme být pouze nábožnými posluchači, ale zbožnými činiteli Slova.

4. Život ve víře a svobodě od strachu

David měl klidné a občerstvující spaní i uprostřed zoufalých okolností, protože měl silný a důvěrný vztah se svým Bohem, zcela mu důvěřoval a nebál se svých protivníků. V době, když utíkal před svým synem Abšalómem, zpívá své vyznání: **Ulehl jsem a usnul. A probudím se, neboť Hospodin mě podepírá. Nebojím se desetitisíců lidu, které se kladou kolem mě.** (Ž 3,6-7) Je možné pokojně spát, i když jdou proti tobě desetitisíce nepřátel. Je to možné jedině skrze dětskou víru v mocného Boha.

Této důvěře se naučil ještě v době, kdy se musel skrývat před Saulem, který ho chtěl zabít. David měl zpočátku v důsledku svých nepřátel bezesné noci plné trápení. Avšak naučil se skrze upřímné vylévání svého srdce vstupovat do oblasti víry, pokoje a odpočinku. Na modlitbách se promodlil do průlomu a byl zalit Boží přítomností:

Odpověz, když volám, Bože, spravedlnosti má! Uprostřed úzkosti dej mi úlevu, smiluj se nade mnou, slyš mou modlitbu! Jak dlouho, lidé, budete mou slávou pohrdat, marnost milovat a lží se zabývat? Vězte, že Hospodin svého věrného vyvolil, Hospodin vyslyší moje volání! Ve svém rozčilení nehřešte, na lůžku přemítejte a zmlkňte. Spravedlivé oběti přineste, s důvěrou v Hospodinu spočiňte. Mnozí říkají: „Kdo nám dá štěstí okusit? Svou tvář nad námi, Hospodine, rozjasni!“ Mé srdce plníš větší radostí, než když sklízí zrní a víno v hojnosti. Pokojně uléhám, pokojně spím – ty sám, Hospodine, mě chráníš v bezpečí. (Ž 4,2-9 B21)

Doslova je zde řečeno: **Chvějte se (tj. hněvem nebo strachem; řecká Septuaginta překládá: hněvejte se – což cituje apoštol Pavel v Ef 4,26), ale nehřešte. Přemýšlejte o tom v srdci, na svém lůžku, a utište se! Obětujte spravedlivé oběti a důvěřujte Hospodinu. ... V pokoji budu uléhat i spát. Hospodine, ty sám mi připravuješ bezpečné bydlení.** (Ž 4,5-6.9)

Někdy musel jednat skrze duchovní boj proti skutečným nepřátelům (duchovním mocnostem), kteří stáli za určitými lidmi: **Jsem vyčerpán svým vzdycháním. Každé noci promáčím své lůžko, slzami svou postel rozmočím. Trápením mi slábne zrak, ochabl kvůli všem mým nepřátelům. Odstupte ode mě, všichni činitelé nepravosti! Hospodin slyšel můj pláč. Hospodin vyslyšel mou úpěnlivou prosbu, Hospodin přijal mou modlitbu. Všichni mí nepřátelé se budou stydět a třást, náhle se obrátí a zastydí.** (Ž 6,7-11) Ke komu David v noci hovořil? Zcela jistě ho žádní lidští nepřátelé neslyšeli. Mluvil k démonickým silám, které ho chtěly zastrašit, ochromit a zničit. Podobně se modlil jiný žalmista: **Odstupte ode mě, zlovolníci! Budu dodržovat příkazy svého Boha.** (Ž 119,115) Modli se tuto modlitbu ve víře pravidelně každý den a za několik týdnů uvidíš mocné výsledky!

Asafovo prožívání pokojné noci přišlo z jeho hlubokého zápasu, kdy úpěnlivě volal k Bohu, připomínal si jeho zaslíbení i mocné činy a nenechal se lacině a povrchně potěšit od lidí: **V den svého soužení se dotazuji Panovníka, v noci k němu vztahuji své ruce bez umdlení, má duše se utěšit nedá.** (Ž 77,3) Nic jiného nechtěl, než průlom od samotného Hospodina, kdy prožívá nadpřirozený pokoj jeho přítomnosti.

Když se David skrýval v Judské pustině, promodlil se do oblasti víry a uctívání: **Má duše se sytí tukem, tučnou stravou. A mé rty? Radostným křikem tě chválí má ústa, když si tě připomínám na svém loži. O tobě rozjímám za nočních hlídek, jak jsi mi býval ku pomoci. Budu jásat ve stínu tvých křídel...** (Ž 63,6-8) David si střežil svoji mysl, chválil Boha a připomínal si Boží zaslíbení a zkušenosti, která s Bohem již prožil.

Podobně vyznává žalmista: **Ten, kdo přebývá v úkrytu Nejvyššího, přečká noc ve stínu Všemohoucího. ... Nebudeš se bát nočního děsu ...** (Ž 91,1.5) A jiné vyznání víry: **Hospodin je tvůj strážce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nebude bít slunce, ani měsíc v noci. Hospodin tě bude chránit ode všeho zlého, bude chránit tvou duši.** (Ž 121,5-7)

Ježíš je nám dobrým příkladem jak pokojně spát uprostřed jakýchkoli nepokojných bouří. Po namáhavém dnu Ježíš večer s učedníky odplouvá od velkého zástupu na jiné místo u moře. Čteme o tom: **Toho dne, když nastal večer, jim říká: "Přejdeme na druhou stranu." Opustili zástup a vzali ho v té lodi, v níž byl; byly s ním také jiné lodě. Tu nastala veliká větrná bouře a vlny se přelévaly do lodě, takže se již loď naplňovala. A on spal na zádi na podušce. Budí ho a říkají mu: "Mistře, nezajímá tě, že hyneme?" Probudil se, pokáral vítr a řekl moři: "Mlč, bud' zticha!" A vítr přestal a nastalo veliké utišení. Řekl jim: "Proč jste tak ustrašení? Ještě nemáte víru?" Padla na ně veliká bázeň a říkali jeden druhému: "Kdo to tedy je, že i vítr i moře ho poslouchají?" (Mk 4,35-41; srov. Mt 8,23-27; L 8,22-25)**

Ježíšovy otázky na zoufalé a rozčilené učedníky nám ukazují na jádro problému a na hlavní klíč k hlubokému a sytému spánku: **Proč jste ustrašení? Ještě nemáte víru?** (Mk 4,40) **Vy malověrní?** (Mt 8,26) **Kde je vaše víra?** (L 8,25) Ježíš vyjadřuje svůj údiv nad nevěrou či malou vírou svých učedníků. Už viděli tolik z Ježíšova života, ale ještě stejnou víru ve svém životě neuplatňují. Právě ve zkouškách různých bouří jsme vyzýváni k aplikaci jednoduché víry v Pánovu ochranu vyjádřenou v jeho zaslíbeních. Skrze víru v ochranu a moc našeho Pána a skrze uplatňování naší autority ve jménu

Ježíše Krista, můžeme zakoušet vítězství nad strachem, skutečný odpočinek a sytý spánek.

Angela Bolerová ve svém vyučování „Dobrodružství s Pánem v noci“ k tomu dodává: *Ježíš uprostřed bouře neměl v sobě žádnou bouři, proto měl pravomoc přikázat bouři, aby se utišila. Odpočíval totiž v přítomnosti svého nebeského Otce. Uvnitř učedníků však byla také velká bouře strachů, obav a úzkostí, proto neměli žádnou pravomoc bouři přikázat.* [4] Je to zcela podle Hospodinova slova: **V obrácení a ztišení bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše vítězství.** (Iz 30,15 ČEP)

Nezapomeňme též, že Izraelci nemohli vejít do odpočinutí pro nevěru (viz Heb 3,19). Do skutečného odpočinutí (a to i ve spánku) vstupujeme skrze víru.

5. Zůstávání ve Slovu

Hospodin vyzval Jozua po Mojžíšově smrti: **Kniha tohoto zákona at' se nevzdálí od tvých úst. Budeš o něm přemítat ve dne i v noci, abys zachovával a konal všechno, co je v něm zapsáno, protože tehdy dosáhneš na své cestě úspěchu a tehdy budeš rozumně jednat.** (Joz 1,8) Jinými slovy: Tvůj život, tvůj úspěch a tvoje moudré jednání v Božím povolání je určeno tvým vztahem k Božímu Slovu. V Božím slovu máš zůstávat, to znamená rozjímat o něm, vyznávat ho, modlit se ho a především činit ho. Když zůstáváme v Božím Slovu, přichází Duch svatý a uschopňuje nás ke všemu, co od nás Bůh požaduje (viz Iz 59,21). O Božím Slovu máme přemítat nejen ve dne, ale i v noci. Prakticky to může vypadat tak, že si před spaním připomeneš Boží výroky - třeba ty, které tě právě toho dne oslovily. A když se v noci probudíš, zase si můžeš Boží slovo připomenout. Žalmista vyznává: **V noci si připomínám tvé jméno, Hospodine, a zachovávám tvůj zákon.** (Ž 119,55)

Ve stejném duchu vyučuje Šalomoun i svého syna: **Můj synu, at' (poučení, příkazy, moudrost a rozumnost) nesejdou z tvých očí; střež obezřetnost a rozvahu a budou životem pro tvou duši a ozdobou pro tvůj krk. Tehdy půjdeš bezpečně svou cestou a tvoje noha neklopýtne. Když ulehneš, nebudeš se strachovat; lehneš si, a tvůj spánek bude příjemný (n.: budeš sladce spát). Neboj se náhlého strachu, ani když přijde ničivá bouře na ničemy. Neboť Hospodin ti bude po boku a bude chránit tvou nohu před polapením.** (Př 3,21-26)

Dále pokračuje: **Můj synu, střež příkaz svého otce, nezavrhuje poučení své matky. Přivaž si je nastálo ke svému srdci, připoutej si je ke krku. Když budeš chodit, povede tě; když budeš ležet, bude tě chránit a když se probudíš, zaujme tvou pozornost (n.: bude k tobě promlouvat). Vždyť příkaz je lampou, poučení světlem, pokárání a naučení cestou života.** (Př 6,20-23)

6. Smysluplná práce v Božím záměru

Izajáš odhaluje další předpoklad pro kvalitní spánek: **Dojde pokoje, odpočine na svém loži ten, kdo žije správně.** (Iz 57,2) Jsme zde doslova vyzváni, abychom chodili přímo či rovně – tzn. přímou cestou ve své přímosti. Přímé jednání jistě odstraní a zastaví mnohé přemítání, které by jinak zatížilo náš spánek. Přímá cesta pro naše kroky také znamená, že vstupujeme do Bohem připravených skutků (viz Ef 2,10) a naplňujeme Boží poslání pro náš život.

Pilná smysluplná práce v Božím záměru je něčím, co přináší doslova *sladký spánek*. Šalomoun to popisuje slovy: **Sladký spánek má ten, kdo pracuje, ať bude jíst málo nebo mnoho. Hojnost nedopřává bohatému, aby se vyspal.** (Kaz 5,11) Pracovitý pilný člověk má požehnaný odpočinek oproti člověku línému a bezcílnému, který se neustále převaluje, do ničeho se mu nechce a vlastně ani neví, co by měl dělat. Některým lidem nedopouští spát strach a starosti o svůj majetek a jiným zase přesycenost všeho a znuďenost.

Musíme si uvědomit, že protikladem lenosti je pilná práce a odpočinek! Odpočinek dovršuje pilnou práci. Boží práce byla dokončena v odpočinku (Gn 2,1-3; Mk 2,27). Jsi dobře stvořen a to takovým způsobem, že potřebuješ sedmý den odpočívat. Vůbec to nesouvisí s dodržováním nějakých „sobotních“ či „nedělních“ předpisů, ale s naším vztahem ke Kristu (viz Ko 2,16-17)! Přestat konat práci a odpočívat je umění, kterému nás Pán chce naučit a je k němu nutné sebeovládání (Ga 5,23).

Gordon Mac Donald říká: *„Věřím, že odpočinek sabatu může znamenat jeden den týdně. Můžeme ho však zakusit kdykoli, ve větších či menších dávkách, když se rozhodneme oddělit si hodinu nebo víc pro pěstování důvěrného vztahu s Bohem. Rád bych však zároveň zdůraznil, že tento odpočinek by měl mít v našich časových plánech pevné místo. Neodpočíváme proto, že máme hotovo; odpočíváme, protože to Bůh přikázal a protože nás s potřebou odpočinku stvořil.“* [5]

Rick Joyner prorokuje: *„Téma dne odpočinku se bude nejen stále více objevovat ve vyučování a kázání, ale stane se skutečností. Když Pán vejde do svého chrámu, do církve, rostoucí vroucnost našeho vztahu k němu přinese pokoj, který uklidní rozbouřené vlny lidstva. Tato doba bude tak bouřlivá, že každý zdánlivý, falešný pokoj zanikne. Musíme být sjednoceni s Pánem sabatu.“* [6]

A jinde Joyner dává do souvislosti naše umění skutečného odpočinku a trvání duchovního probuzení: *„Ačkoli většina největších probuzení v historii měla krátké trvání, o kolik úspěšnější mohla být, kdyby byla trvala déle? Zdá se, že všechna mohla trvat mnohem déle, kdyby nebyl býval porušen jeden ze základních duchovních a fyzických zákonů – máme tyto pozemské nádoby, které byly stvořeny s potřebou hodně odpočívat. I Hospodin si po šesti dnech práce oddechl a my se opravdu potřebujeme naučit zákonu sabatu. Neříkám, že musíme zavést striktní starozákonní ustanovení, ale existuje zákon shůry, jako např. fyzický zákon o tom, že naše těla potřebují pravidelný odpočinek. Často můžete poukázat na specifické problémy, které probuzení ukončily nebo odsunuly stranou, ale vedení bylo těmto problémům otevřeno nejspíš proto, že uprostřed žáru probuzení zanedbávalo odpočinek, který nutně potřebujeme – a v němž nám šel sám Bůh příkladem. ... Jedním z nejzákladnějších a nejdůležitějších prvků vedení probuzení může být to, naučit se odpočívat v Pánu a poskytovat odpočinek také našemu tělu.“* [7]

7. Touha a hledání Hospodina v noci

Izajáš vyznával: **Toužím po tobě v noci celou svou duší, hledám tě v mém nitru celým svým duchem. Vždyť když se dějí tvé soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti.** (Iz 26,9) Touha po Bohu a usilovné hledání jeho tváře nás také uvádí do Božského spánku a mnohých nočních dobrodružství s Bohem. Je to nasměrování

naší osobnosti – duše a ducha – na živého Boha. Tato touha se projevuje v usilovném hledání. V hebrejštině stejný výraz (*ešaharechá*) znamená jak usilovně hledat, tak i hledat za úsvitu.

Jaké je tvoje nasměrování, jestliže se v noci (nebo k ránu) probudíš? Co když chce Bůh k tobě hovořit? Zeptej se Ducha svatého, jestli ti nechce něco říci a naslouchej mu. Možná potřebuješ na chvíli odejít z ložnice do vedlejšího pokoje, abys měl soukromí. Měj připravené Písmo a zápisník. Buď připraven, když Hospodin bude chtít k tobě v noci mluvit. **Slyš, můj lide, budu mluvit...** (Ž 50,7)

Takovéto časy s Bohem, kdy nasloucháme jeho hlasu dají perspektivu našemu životu a porozumění různým souvislostem. Bůh nás bude učit své spravedlnosti a porozumíme též jeho soudům.

Uzdravující spánek

V dnešní hektické, uspěchané a rozptýlené době jsou poruchy spánku (jako např. nespavost, noční děsy...) častým problémem. *Nespavost je lékařsky definována jako stav, kdy pacient obtížně usíná, spí přerušovaně, krátce a necítí se následně dostatečně „vyspalý.“ Nespavostí trpí dle různých studií přibližně 1/3 populace. [2]*

Snad již ani nemusím zdůrazňovat vliv a význam spánku na naše fyzické a duševní zdraví. Tak to i určil Hospodin ve svém stvoření. Písmo hovoří i o nedobrovolném odpočívání (viz Lv 25,1-2; 26,33-35; 2Pa 36,20-21), kdy se všechna dlouhodobá zanedbání našeho odpočinku nashromáždí, a tělo či duše onemocní a hledá svůj klid a odpočinek. Je lepší si odpočinout dobrovolně, než k tomu být přinucen. Biblické zásady podporující a uvádějící do spánku, který občerstvuje, jsou tedy i cestou do zdravého životního stylu a Božského zdraví.

Nedávno mne velice zaujal článek s titulkem: ***Víte, že? Spánek je dobrým spojencem v boji proti rakovině.*** Cituji výběr: *Podle poznatků amerických vědců je spánek účinným prostředkem v boji s rakovinou. Spánek udržuje hormonální rovnováhu v těle. Cyklus spánku a bdění totiž uvádí do plynulého oběhu především dva hormony – melatonin a kortisol.*

Melatonin vzniká v mozku při spánku. Patří k takzvaným antioxidačním látkám a v těle působí jako houba vůči zdraví škodlivým molekulám označovaným jako volné radikály. Ty útočí na dědičnou informaci v DNA tělesných buněk a mohou tak vyvolat rakovinotvornou mutaci. Melatonin navíc brzdí produkci hormonu estrogenu ve vaječnicích. Existují náznaky, že estrogen může za určitých okolností rakovinné bujení podporovat. U žen pracujících v noci je podle vědců produkce melatoninu v mozku omezena. Bez melatoninové „brzdy“ by vaječnisky vylučovaly škodlivý estrogen bez omezení, což by mohlo ohrozit zejména ženy s už bující rakovinou prsu a vaječníku.

Druhou spojitost mezi rakovinou a nedostatkem spánku vidí vědci v kortisolu. Tento hormon reguluje obranyschopnost těla, zejména povzbuzujícím vlivem na činnost molekul známých jako „přirozeně usmrcující buňky“. Kortisol je vylučován zejména brzy ráno a jeho produkce během dne postupně klesá. Narušením tohoto cyklu by tělo přišlo o schopnost bránit se proti zhoubným nádorům. [8]

Před několika lety jsem si povídal s Victorem Lorenzem, Božím mužem, který byl u proměn čtyř měst v Argentině skrze moc evangelia a kterého si Bůh použil k mnoha nadpřirozeným zázrakům. Hovořili jsme o službě uzdravování. Ptal jsem se ho na jeho zkušenosti, jak následně jednat, aby lidé Božské uzdravení, které přijali, zase po nějaké době neztratili. Jak si udržet uzdravení, které jsem přijal skrze víru? Jeho odpověď byla pro mne zčásti velmi překvapivá a týká se také naší studie. Aby sis udržel Boží uzdravení, musíš ho dávat dále. Co máš, to máš dát dále a kdo dává, tomu bude dáno. A druhou zásadní věcí pro udržení uzdravení je nechodit spát s nepřitelem, což není tvůj partner, ale ďábel.

Cituji Victora: *Před několika lety mi Bůh během modlitební chvíle řekl něco zvláštního: „Tvůj vědomý život určí to, co se bude dít ve tvém podvědomém životě.“ Tehdy jsem nerozuměl, co mi Bůh chce říci a proto jsem ho prosil, aby mi to objasnil. Řekl mi: „Co je první věcí, kterou děláš každé ráno? A co je poslední věcí, kterou děláš?“ Každé ráno se probudíš a večer usneš. Probudíš se k vědomému životu, prožiješ ten den, pak jdeš spát a nastane čas nevědomí. Rozdíl mezi tím je ten, že když jsi při vědomí, používáš svou vůli, ale když jsi v nevědomí, svou vůli nepoužíváš. Bůh mi tedy řekl: „Během dne používáš svou vůli, děláš rozhodnutí a to ovlivní, co se s tebou bude dít i v čase nevědomí, když spíš.“*

*Začal jsem hledat a zkoumat v Písmu pasáže, které se týkají této věci. Vzpomněl jsem si na verš z Písma, který visel v pokoji mých rodičů nad jejich postelí. Bylo to místo z Žalmu 4,9: **Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet.** Pán mi řekl: „Ten způsob, jakým uléháš, určí to, jak budeš spát. Pokud uzavřeš ten den v pokoji, budeš spát v pokoji. Pokud jdeš spát s jinými emocemi, tak to určí, jak budeš spát.“*

Zjistil jsem, že naše těla nám říkají něco o tom, jak jsme spali. Vypovídají o tom, s kým jsme v noci spali (myslím to duchovně). Protože pokud spíš s Bohem, má pak prostor ve tvém životě. Dostaneš obnovu a bude na tobě spočívat pokoj. Když dáš prostor nepříteli, bude tě trápit, budeš v napětí a nenechá tě odpočívat. Bůh chce, abys spal v pokoji, abys jednal s problémy dne a aby sis byl zcela vědom svých rozhodnutí.

Mnohokrát si křesťanství zbytečně komplikujeme. Ve skutečnosti je jednoduché. Spočívá v tom, že najdeš každé ráno moc od Pána Boha pro ten den a to tě tím celým dnem provede. Bůh nechce, abys přemýšlel o minulosti a žil v pocitech viny. Bůh nechce, aby ses trápil budoucností a byl v úzkosti. Chce, aby ses úplně soustředil na to, jak žít teď. Své základní celoživotní vítězství buduješ tím, že žiješ vítězně v současném dni.

Doporučuji přečíst (a to i několikrát) přepis celého vyučování Victora Lorenza - Nechoď spát s nepřitelem, který najdete na www.juda.cz . Na těchto stránkách najdete i audionahrávku [4].

Na závěr vám chci popřát „Dobrou noc!“

Odkazy:

[1] <http://www.dobry-spanek.cz/spanek>

[2] <http://www.neurol.cz/info/epipaccz.htm>

[3] Dan Drápal, Hledání a jistota, Život víry 1990, str.10

[4] Viz: <http://www.juda.cz> - kolonka: Audio

[5] Gordon Mac Donald, Uspořádej svůj svět, Návrat domů 2003, str. 173-174

[6] Rick Joyner, Vize o velké žni, Život víry 3/1994

[7] The Morning Star 2/2009, str. 35-36

[8] Zdroj: Idnes.cz; Bulletin Mamma Help 4/2009 duben

Co ničí uctívání

Sam Hinn

Apoštol Pavel nás varuje před myšlením nepřítele (2K 2:11). Je to důležité také, když dojde na chválu a uctívání. Jakými léčkami nepřítel kazí uctívání, uzemňuje naši chválu a odvrací nás od toho, abychom cele a opravdově milovali Boha? Podívejme se na některé z nich.

1. Pýcha zastaví skutečnou chválu a uctívání. Je to jedna z největších překážek v uctívání. Pokud nejsi opatrný, můžeš být pyšný dokonce nad svou pokorou. Pýcha nad našimi dary vede k tomu, že se člověk snaží udělat dojem na ostatní a odkrývá tak skrytou touhu po obdivu.

2. Svévole je ošklivé dvojče pýchy. Jeden z nejsmutnějších příběhů v Bibli vypráví o svévoli Árónových synů - Nádaba a Abihu (Lv 7-10). Nádab a Abihu znali Boží příkaz o správném uctívání. Přesto vědomě neposlechli. Důsledkem bylo zaplacení velmi velké ceny - smrti. Uctívání se musí zakládat na Božím slově. Svévole nebude v Boží přítomnosti bez trestu. Musíme si uvědomit, že žádný člověk nemůže uctívat Boha tak, jak si umane. Musíme přijít k Bohu podle jeho podmínek, ne svých.

3. Tradice nás vedou, abychom se soustředili na věci, které jsou pro Boží království nedůležité. Lidské tradice očekávají, že se budou lidé v církvi oblékat a jednat určitým způsobem. Ale pravé uctívání není předepsané tradicemi, vyvěrá ze srdce a je vedené Duchem.

4. Souzení. Tradice jde v ruku v ruce se souzením. Ti, kteří přilnuli k jedné tradici, rychle soudí lidi s jinou tradicí. Dokonce velké sbory s dobrým uctíváním se nechávají chytit do pasti tradice a souzení. Začnou uctívat ze srdce a po čase už jen vedou svoji formu uctívání a neuctívají Boha.

5. Kritický duch. Nepřítel miluje, když jsou lidé kritičtí, neboť past kritizování zabráni člověku, aby se stal pravým ctitelem. Když soudíme, kritizujeme a odsuzujeme druhé, stavíme tak zeď, která nás odděluje od Boží přítomnosti. Když poukazujeme na slabosti jiných lidí, nemáme čas, abychom umožnili Bohu, aby nás očistil od našich vlastních chyb.

6. Ignorance. Existuje korektní nekorektní způsob uctívání Boha. Pokud jsme slyšeli pravdu, není omluvy na to, že ji ignorujeme. Postrádáme-li duchovní pravdu o "uctívání v duchu", nejenom že se nejedná o pravé uctívání, ale může to vést k nesprávnému uctívání s negativními vedlejšími účinky. Skrze známost živého Boha však jej můžeme uctívat a přijmout déšť z nebe, aby nás svlačil a učinil nás plodnými.

7. Náboženský duch. Člověk s náboženským duchem odmítá mít Boží plnost ve svém životě. Náboženský člověk chce kontrolovat Boha, namísto toho, aby svěřil Bohu plnou kontrolu. Praví ctitelé hledají obecnství s Bohem - ne náboženský systém, který proklamuje, že o něm něco ví.

8. Neodpuštění. Odpuštění není volba pro pravé ctitele. Je to požadavek. Bůh nám neodpustí, pokud neodpustíme ostatním.

9. Stěžování si provokuje Boží hněv. Staví hradbu nedůvěry a pochybností mezi nás a Boží přítomnost. Stížnosti vedou k zaměření se na problém či na člověka, místo na Ježíše.

10. Pomluvy nejenom zraňují ostatní, ale odvádějí lidské srdce od opravdového uctívání Boha. Uprostřed toho, co by mělo být uctíváním Boha, přemýšlí pomlouvač o tom, co právě slyšel o jiném člověku, namísto aby myslel na to, co Bůh právě řekl.

Toto je několik důvodů, které naruší průtok Ducha svatého. Ale nemusí tomu tak být. Máme moc oddělit se od všeho, co by narušovalo pravé uctívání.

Sam Hinn, autor knihy Kissing the Face of God, odkrývá 10 pastí, kterými nepřítel ničí pravé uctívání.

Tajné rozhovory s Bohem

Tibor Ruff

Mluvení v jazycích: zdroj obnovy

O Letnicích slaví křesťané příchod Ducha Svatého. O tomto židovském svátku (Slavnost týdnů) sestoupil Duch Svatý nejprve na Ježíšovy učedníky, aby je zmocnil a dal jim autoritu k tomu, aby začali šířit křesťanství po celém světě. Znamením příchodu Ducha byl "dětinský nesmysl": mluvení v jazycích.

Křest v Duchu Svatém se dá přirovnat k prameni nebo kohoutku, který byl vložen do tvého nitra, aby ses mohl kdykoli napít. Ten pramen je sám Duch Svatý.

Když byli učedníci naplněni Duchem Svatým, byla to v jejich životech jedinečná, jednorázová a neopakovatelná událost. Někteří tvrdí, že křest v Duchu Svatém se děje už při pokání, jiní říkají, že se to děje automaticky při křtu ve vodě. Ve skutečnosti ale ti, kteří tyto věci míchají dohromady se křtem v Duchu, nikdy sami nepřijali plnost Ducha Svatého. Stejně tak se na mocný dotek Ducha Svatého nejde dívat jako na křest v Duchu. Ani protestantská nebo katolická konfirmace není křtem v Duchu.

Obsahem křtu v Duchu Svatém je to, že ty jako věřící v Ježíše Krista pozveš a přijmeš Ducha Svatého do svého srdce a duše, do svého těla, do celé své osobnosti. Aby se toto mohlo stát, musíš se nejprve cele a navždy vydat Bohu a Ježíši Kristu. Poté, co jsi udělal tento krok, máš žádat Boha ve jménu Ježíše Krista, aby tě naplnil Duchem Svatým (viz L 11:9-13). Ducha Svatého můžeš přijmout jedinež skrze víru a pak už jen piješ a piješ, dokud nebudeš přetékat.

Nebeské znamení

(Čti: Sk 2:1-4) V celé knize Skutků autor - sám Duch Svatý - ukazuje na mluvení v jazycích (glossolalia) jako na nejdůležitější a nevyvratitelné znamení křtu v Duchu Svatém. Jedině podle tohoto znamení přijal Petr a další apoštolové fakt, že i pohané mohou od Boha přijmout Ducha Svatého (viz Sk 10:44-47).

"Chci, abyste všichni mluvili jazyky."

Podle dalšího velmi rozšířeného omylu mají věřící dar jazyků k tomu, aby kázali evangelium pohanům. O takové službě Písmo vůbec nemluví. Podle třetí teorie vycházející z 1K 12:30 není tento dar pro všechny. Mnozí učitelé Bible si však myslí, že se tento verš nevztahuje na mluvení v jazycích při křtu v Duchu Svatém, ale ke způsobu užívání jazyků během shromáždění. Ale proč je tolik věřících, kteří netouží přijmout tento dar Ducha, přestože sám apoštol Pavel vyzývá, aby každý z vás mluvil v jazycích (viz 1K 14:2, 14:5).

Největší probuzení v historii

Historie církve i věda zkoumající různá náboženství se shodují na tom, že Letničně-charismatické hnutí, které začalo 1. ledna roku 1901, přineslo největší křesťanské probuzení a obnovu v celé historii světa. Statistiky ukazují, že růst tohoto hnutí v letech 1975 až 1985 byl 157% (!) zatímco v jiných denominacích a náboženstvích byl od 1 do 12%. V roce 1901 bylo hnutí na startovní čáře a do roku 1987 dosáhlo 21% veškerého křesťanství a dále roste geometrickou řadou. Počet "letničních" církví po celém světě je přes 150 milionů. Tato neobyčejná míra obnovy je úzce spjata s mluvením v jazycích. "Mluvení v jazycích podněcuje ohromnou vlnu evangelizací, které jak v počtu tak v úspěšnosti předčí všechny předchozí kampaně." - píše Reinhard Bonnke.

Vykoupená modlitba

Nadpřirozený dar mluvení v jazycích, který může vypadat bláznivě, má za cíl uschopnit věřícího, aby se svým duchem modlil přímo k Bohu (viz 1K 14:14-15). Mluvení v jazycích uvolňuje modlitbu ze sevření tvých přirozených smyslů. Lze říci, že mluvení v jazycích je vykoupená modlitba. Bůh rozumí každému slovu takové modlitby stejně dobře jako když se modlíš ze své mysli. Když se modlíš v jazycích, modlíš se podle dokonalé Boží vůle (viz Ř 8:27). Díky tomu je církev schopná se přimlouvat za věci, kterých by si člověk jinak nemohl být vědom, a to podle dokonalé Boží vůle, což je fantastická věc! Kenneth Hagin, známý učitel Bible, vyzývá každého křesťana, aby se vědomě a vytrvale modlil v jazycích, protože je to velmi účinný nástroj přimluvy podle dokonalé Boží vůle. Cílem tohoto článku je povzbudit tě k tomu, aby ses přimlouval nadpřirozeně a velmi efektivně.

Devět cílů mluvení v jazycích

1. Je to znak biblické víry (Mk 16:17-18)
2. Je to nadpřirozené znamení pro nevěřící (1K 14:22)
3. Je to přímý nadpřirozený rozhovor s Bohem (1K 14:2)
4. Je to účinný nástroj k budování sama sebe ve víře (1K 14:4; Ju 20)
5. Je to modlitba určená pro všechny věřící podle dokonalé Boží vůle (Ř 8:26-27; Ef 6:18)
6. Občerstvuje tě, utišuje a dává odpočínutí v Duchu (Iz 28:11-12)
7. Udrží přirozené a duševní smysly v pokoře (1K 2:14)
8. Způsobuje, že tvůj jazyk a skrze něj i celý tvůj život je pod mocí Božího Ducha (Jk 3:3-6; Př 18:20-21)
9. Zpívání v jazycích je způsob, jak se znovu a znovu plnit Duchem Svatým (Ef 5:18-19)

Jak vychovat děti, oddané Boží slávě

John Piper

Otcové, nedrážděte své děti ke vzdoru, ale vychovávejte je v kázni a v napomenutích našeho Pána. (Ef 6,4)

Apoštol Pavel v tomto textu říká: „Neprovoďte své děti ke hněvu.“ Co to znamená? Nemyslí tím, že nemáme křičet jejich vůči, že nemáte odpírat jejich hříšným touhám a přáním. Tímto slovem měl Pavel na mysli nezakazovat dětem něco bez dobrého důvodu. Neodpírejte přáním svých dětí bez toho, že byste takový svůj příkaz učinili součástí nějaké větší vize, bez toho, že by bylo zřejmé, jak ta konkrétní věc souvisí s Božími záměry pro jejich i váš společný život.

Ukažte svým dětem něco velikého, pro co by mohly žít – tak aby věděly, že když jim něco zakážete nebo nedovolíte, bude to proto, že je chcete vést k nějakému konkrétnímu Božímu úmyslu nebo záměru.

Hněv a vzdor přichází z pocitu, že rodičovské příkazy jsou malicherné, zbytečné nebo nespravedlivé – když se zdá, že nemají nic společného s něčím skutečně reálným, smysluplným a důležitým.

Děti, které uvidí, že příkazy a pravidla jejich rodiny - a také jejich soustavné a vytrvalé vynucování – nejsou „pro nic za nic“, ale souvisejí nějakým způsobem s celkovým pohledem na život a s důvodem, pro který stojí za to žít, takové děti snáze odolají postojům vzdoru a pocitům odporu vůči rodičům. Budou jako mladí vojáci, kteří mohou čas od času fňukat a stěžovat si na těžkosti výcviku, ale kteří přesto budou ochotni zemřít po boku svého velitele, neboť věc, kterou mají hájit, je tak velká a obdivuhodná.

Rodiče, kteří nevidí disciplínu a kázeň jako části velkého příběhu, jehož součástí se jejich děti mohou a mají stát pro Boží království, budou kázeň svých dětí ohýbat a natahovat tak, aby chránili své pohodlí. A děti to dobře vycítí – a budou tomu vzdorovat.

Myslím tedy, že je velikou výzvou pro nás jako rodiče předat dětem vidění triumfu Boží slávy v našich životech a vložit do nich vyhlídku na vzrušující zápas na straně pravdy, spravedlnosti a radosti.

Jak to tedy máme dělat? Někdy bývá pomocí jen si tak pro sebe připomenout očividné věci, které běžně tak snadno zanedbáváme. A právě to chci teď udělat. Doufám, že vás to povzbudí.

1. To první, co potřebujeme udělat jako rodiče, toužící vychovat děti doufající v Boha, je učinit celý život (a vše v něm) naplněný a prostoupený Bohem.

Pamatuji si, že když jsem byl malý, měl jsem na posteli dvě příkrývky. Jedna byla zlatá a jedna zelená. Byly obě stejné – až na tu svou barvu. Měl jsem je rád. To, co bylo pro mě důležité, nebyla jejich barva, ale jejich jemné, hladké hedvábné lemování.

Stulil jsem se, přitáhl si deky ke krku, nahmatal lem a držel jej v dlaních, když jsem usínal. Měkkost a chladivá lehkost hedvábí mi přinášela pocit bezpečí a klidu.

Myslím teď na tu přikrývku jako na obraz toho, jak dnes řada církví uvažuje o Bohu a jak jej představuje lidem. Bůh je jako měkký, pohodlný lem kolem dokola jejich života. Není švem, který by držel celý život pohromadě, je jen ozdobným okrajem. Případně je tu také pro chvíle krize a potíží, ale se všedním životem nemá nic společného.

Takový obraz života není naplněn a uchvácen Bohem. Takový Bůh nemá vliv na to, kolik času rodina stráví u televize a na co se dívá. Neovlivňuje hudbu, kterou doma poslouchají. Nemá vliv na to, jakým způsobem rodina tráví neděli. S takovým Bohem nikdo nespojuje takové otázky jako životospráva, kázeň v jídle a spánku, záliby a koníčky. Nikoho nenapadá ptát se jej, zda a jaké auto mít, kde bydlet, co oblékat, kupovat, jak žít. Po většinu času je irelevantní – je to takový přehoz na pohovce.

Děti takový stav věcí samozřejmě poznají. A učiní si z toho jednoznačný závěr – Bůh je něčím, bez čeho se lze v životě dobře obejít. Ta „záležitost“ s Ježíšem je sice možná zajímavá, trochu sentimentální či dojmavá, ale nic extra. Bůh není natolik vzrušující a úchvatný, aby stálo za to zařídit si celý život podle něj. Je spíš nutným zlem, se kterým je dobré to v neděli vydržet, aby byl klid, ale který nemá co říci mému životu po zbytek týdne. Na dětech, které pocházejí z takovýchto rodin, si právě takové poselství snadno přečtete.

Takže první věcí, kterou musíme učinit, je být radikálními křesťany – nebo, lépe řečeno, opravdovými křesťany. Potřebujeme celý náš život prodchnout a naplnit Bohem. On nechť je zdrojem a cílem všeho našeho konání. „**At' jíte či pijete či cokoliv děláte, všechno číňte k Boží slávě**“ (1K 10,31). Děti to uvidí a budou vnímat – a z Boží milosti uvěří, že toužit po Boží slávě je ta největší a nejlepší věc na světě.

2. Takový průlom může přijít pouze skrze milost a jen jako odpověď na modlitby. Modlitba je základní cesta, jak můžeme spojit síly s Bohem k vítězství nad hříchem, zlem a nevěrou. A proto druhou věcí, kterou jako rodiče musíme dělat, je modlit se za své děti a také je modlitbě učit.

Potřebujeme vylévat Bohu své srdce o samotě, v soukromí, aby nikdo kromě Boha neslyšel, co říkáme, když lkáme a voláme za spasení, svatost a vytrvalost svých dětí. A Otec, který vidí, co je skryto, nás odmění.

Potřebujeme se také modlit v přítomnosti svých dětí, aby ony mohly slyšet, po čem toužíme a oč usilujeme a číst takto v našich srdcích a samy se pak učit vlastní modlitbě.

A potřebujeme se také modlit spolu s dětmi, aby měly příležitost modlit se a učit se modlitbě v láskyplném prostředí. Kolik velkých lidí dosvědčuje moc modliteb, které za ně vysílali jejich otcové a matky!

3. Třetí věcí, které se musíme věnovat, toužíme-li vychovat děti oddané Boží slávě, je učinit Bibli nejdůležitější knihou jejich života.

Četl jsem krátký článek Williama Frankera, který dnes vyučuje filosofii na Michiganské universitě. Psal o tom, že když byl chlapcem, čítával jeho otec minimálně jednu kapitolu biblického textu při každém společném jídle a takto pročetli celou Bibli každý rok po dobu šestnácti let!

Většina z nás má takovou obavu z malé výdrže svých dětí, že si stanovuje velmi malé cíle, pokud jde o požadavky na naše potomky. Po letech, kdy jsme u nás doma u stolu pravidelně čítávali Bibli, nyní společně pracujeme na učení se veršům z paměti, a to vždy ráno u stolu při snídani. Letos jsme se takto naučili už 29 veršů.

Musíme pomoci našim dětem prožít a pocítit to, o čem píše Eugene Nida, která po léta pracovala jako konzultantka pro překládání Písma v řadě různých zemí:

„Dalším důležitým privilegiem mé služby bylo uvědomit si, že poselství svatých Písem je bez jakýchkoliv pochyb tím nejdůležitějším a nejvýznamnějším sdělením pro člověka i v dnešním moderním světě. (Vidí u vás děti, že používáte Bibli tímto způsobem?) Když jsem viděla, jak poctivé čtení jasného a srozumitelného překladu Písma může mít proměňující vliv na duševně labilního „hippíka“, se sebou spokojeného intelektuála či na demony sužovaného domorodce v horách, uvědomila jsem si, že neexistuje žádná náhrada za práci s Písmem.“

Ukažme svým dětem, že právě tato kniha je pro nás ta nejdůležitější v životě a že právě v ní lze nalézt odpovědi na největší otázky v našem životě a že je v ní obsažen bojový plán za vítězství Boží slávy.

4. Je mnoho dalších praktických věcí, které nám mohou pomoci být živoucími příklady víry a naděje na svědectví našim dětem. Mohl bych vyprávět o svém otci, o tom, jak byl – pokud šlo o živobytí naší rodiny – zcela závislý na tom, zda bude zván do sborů ke službě kázáním, ale jak vždy říkal, když v jeho programu zely díry a nevěděl, co ho čeká, že Bůh se postará o ty, kdo v něho doufají.

On tomu věřil. A já to věděl – a jako jeho synovi mě nikdy nepřišlo na mysl pochybovat o Božím slově či o smyslu tátovy víry.

5. Potřebujeme mluvit o tom, jak být radostnými a spokojenými lidmi, jinak naše děti získají dojem, že triumf Božího království, o němž mluvíme, bude triumfem ponurosti a šedi.

6. Potřebujeme mluvit o pevné pro všechny závazné kázni v rodině, která dává životu smysl a jasný cíl na cestě za viděním Boží slávy.

7. Potřebujeme mluvit o pokoře a ochotě se omluvit dětem a ukázat jim tak, že kříž může vítězit i nad chybami a selháními jejich táty a mámy.

8. Potřebujeme mluvit o nutnosti účastnit se společného uctívání a veřejných bohoslužeb, což dětem umožní vidět své rodiče chválit Boha a sklánět se před Ním s bázní, vidět, jak s úctou a láskou naslouchají kázání slova Božího a prožít předchůť toho, jaké to bude, až Pán přijde ve slávě na konci času.

9. Potřebujeme mluvit o standardech každodenní svatosti, bez níž nikdo neužít Pána. Zásady sexuální čistoty, finanční poctivosti, přísné pravdivosti, sebeovládání a tvrdé práce – co to znamená být ve všedním životě na straně milosti a spravedlnosti, která čas od času vítězí i v tomto věku.

10. A konečně mluvmé mezi sebou o lásce. Rodičé, milující své děti a děti, učící se milovat, učící se, že jakákoliv věc bez lásky je k ničemu a že v životě láska je viditelným vyjádřením neviditelné víry v triumf Boží, že milovat bez ohledu na cenu je cestou radosti.

*John Piper, autor mnoha knih o vášni pro Boha (česky např. Hlad po Bohu), je vedoucím pastorem Betlehem Baptist Church v Minneapolis v USA a zakladatelem organizace Desiring God. By John Piper © Desiring God
Website: www.desiringgod.org, český překlad: Institut Jonathana Edwardse Ostrava, listopad 2006,
www.kaesostrava.cz*

10 RAD PRO RODIČE

KVALITNÍ RODINNÁ VÝCHOVA - jediná cesta k záchraně národa

Mgr. Stanislav Kaczmarczyk

Duchovně a mravně kvalitní rodinu je možné budovat jen na biblickém - křesťanském základě. Všechny ostatní základy jsou jako písek, který odplaví vlny problémů a lákadel světa. Křesťanské zásady rodinného života a výchovy jsou jedinou spolehlivou cestou k vytvoření milého a trvalého rodinného domova, bezpečného *zázemí*, a zároveň nástrojem formování kvalitních lidských charakterů. Níže uvedené zásady se osvědčily v celých dějinách.

1. **Poslušnost rodičů.** To je jediný správný začátek rodinné výchovy. Rodičé poslouchají nejvyšší autoritu - Pána Boha. Dítě si bere vzor z rodičů. Když vidí, že rodiče poslouchají autoritu Boží, chápe, že poslušnost a podřízenost je normální řád pro všechny lidi.
2. **Poslušnost dítěte.** To je Boží vůle, aby dítě ve všem poslouchalo rodiče a podřídilo se cele jejich autoritě. Rodiče požadují bezpodmínečnou poslušnost dítěte.
3. **Každodenní čtení Písma svatého.** Rodiče vybírají krátký srozumitelný úsek z Písma svatého, čtou ho svým dětem a vysvětlují. To je nejlepší škola duchovního života, nejlepší způsob vytváření kázně i úcty k Pánu Bohu - tedy bázně Boží i úcty k lidem. Bázeň Boží je základem životní moudrosti.
4. **Každodenní modlitba na kolenou.** Rodiče klekají spolu s dětmi k modlitbám. To je nejlepší škola pokory, důvěry a úcty vůči Pánu Bohu. S malými dětmi se mají rodiče modlit krátce, dětskými slovy, aby děti rozuměly jejich modlitbám. I děti učíme modlit se vlastními slovy. Chvíli modliteb je možno zakončit modlitbou Páně.
5. **Slova „Děkuji“ a „Prosím“.** Tato slova patří k nejdůležitějším ve vztahu k jiným lidem. Velmi lidem usnadňují soužití. Dítě se má naučit o všechno prosit a za všechno děkovat. Děkovná modlitba před jídlem je každodenní samozřejmostí.

6. **Neděle - sváteční den.** Je to den, který patří Pánu Bohu. Využijte ho k pravidelným návštěvám bohoslužeb i biblických shromáždění. Děti uveďte do nedělní besídky, aby se seznámily s věřícími kamarády. Tento kolektiv budou velmi potřebovat, obzvláště v době dospívání a při volbě životního partnera.
7. **Jednomyslná výchova obou rodičů je podmínkou úspěchu.** Před dětmi si rodiče svou autoritu vzájemně podepírají. Před dětmi nesmí nikdo z rodičů shazovat autoritu druhého rodiče žádnými poznámkami. Kdo zlehčuje autoritu druhého rodiče, podřezává větev, na které sám sedí.
8. **Dětská neposlušnost.** Když dítě neposlechlo matku, přikáže otec dítěti, aby šlo maminku prosit o odpuštění. Když dítě neposlechlo otce, požaduje matka, aby dítě prosilo otce o odpuštění. Naučit se prosit o odpuštění je nesmírně důležitá lekce pro celý život.
9. **Práce a pořádek.** Rodiče jsou povinni učit dítě pracovat od raného dětství. Dítě si má uklízet pravidelně své věci. Má pomáhat podle svého věku a schopností v kuchyni, v bytě i na zahradě. To jsou výborné lekce, které pomáhají dítěti rozvíjet schopnosti a vytvářet kladný vztah k práci.
10. **Pochvaly.** Za vše, co dítě dobrého udělá, je třeba dítě pochválit. Pochvala je mnohem účinnější než trestání. Dítě potřebuje také pomazlení a pohlazení. To jsou způsoby, kterými lze dítě povzbuzovat k dobrému. Nikdy neříkejte dítěti, že ho nemáte rádi. Když zlobí, řekněte mu, že vás zarmucuje a způsobuje vám bolest. Nikdy neříkejte dítěti slova, která ho ponižují a znevažují.

Heslo šťastného života: Každý den spolu na kolenou - každý den spolu u Bible.

Příloha zpravodaje Dětské misie

Čára přechodu

Tomáš Korčák

Poslední den Křesťanské konference v Praze na Den upálení mistra Jana Husa jsem měl velmi prosté vidění. Bylo to po slovu Luboše Ondráčka, právě když se modlil Petr Šimmer. Viděl jsem v duchu jednoduchou a jasnou čáru, linku nebo linii. Když jsem se ptal Pána na výklad, vnímal jsem, že to je linie přechodu. Je čas změny a přechodu a to může pro nás znamenat následující možnosti:

- Je čas opustit staré a vstoupit do nového. Někteří se však natahují po novém a jsou drženi starým, které nechtějí opustit. Takovým Pán říká: „Pusť to a poslušně s odvahou vstup do nového!“
- Je čas dělat věci jinak.
- Je čas věci, které jsem dělal, přestat dělat – buď přímo ukončit nebo někomu předat.
- Je čas přestat dělat věci, které Bůh již nedělá.
- Je čas přestat dělat věci, ke kterým nás Pán nikdy nepovolal!

Jsme podobni Jozuově generaci, která vstoupila do nových věcí a jde cestou, kterou nešli jejich otcové (viz Joz 3,4). Otcové povzbuzují, připravují a vyzbrojují syny do jejich povolání. Jsou to hliněné nádoby s velikou touhou vidět Boží slávu. Bůh nás skrze tuto touhu po něm samotném uvede do nových věcí, které rozšíří jeho Království.

Dostal jsi schopnost vytvářet bohatství aneb jak jednat v ekonomické krizi

Vyučování Tomáše Korčáka ze dne 22.2.2009 v Mělníku

si můžete poslechnout či stáhnout v mp3 z internetových stránek <http://www.juda.cz> - kolonka: Audio

*Vždyt' království Boží není pokrm a nápoj,
nýbrž spravedlnost, pokoj a radost
v Duchu Svatém.*

*Kdo takto slouží Kristu, je milý Bohu
a lidé ho mají v úctě.*

(Řimanům 14,17-18)